ja mõni kopikas saiaraha ka; mis siis wiga poisile teed käija? mõtles ennast juba poole mõisniku olewat, muud, kui et t'al tõlda ega hobusid ei olnud, waid pidi aga oma kahe ratsudega sõitma. Lõuuneks jõuudis ta sinna nimetatud kohta. Mõisawalitseja ei olnud aga mitte kodus; pidi ootama.

Teisel päewal pärast lõunat, umbes kellu 4 ajal tuli walitseja kodu, luges kirja läbi, kirjutas teise wastu ja ütles poisile: „Lippa nüid, et sa enne öõd weel kodu saad." — Iga mõistlik inimene oleks ju seda arwata wõinud, millal ta nüid enne öõd weel kodu pidi saama? sest see oli sügisene aeg, kus kella 6 ajal juba nii pime on, et „sõrmegi suhu pista ei näe." Aga mis walitsejal sellega asja oli? Ega küsinud ka seda, kas poisi kõht tühi wõi täis oli. Poisi kõht oli aga nii tühi, et esimene suutäis kõhust kohe läbi oleks kukkunud. Aga mis sinna parata?! muud, kui astus teele ja lompertas nõnda pool tosinaid werstasid ära, kui korraga suurt kära ja hõiskamist ühest teeääres seiswast taluperest kuulis. Wist peeti sääl pulmi? sest nõnda moodi see kära oli, kuhu sekka ka wahel „hõissa pulmad, pulmad, uhtsahtsah!" kõlas. Nüid oli poisile hää meel, ja pidi piaaegu ka ligi hõiskama, kui mitte tühi kestpaik seda 'poleks keelanud, mis nii tühi oli, et ennast ahju korstnaks oleks ära wõinud müija! Poiss mõtles: „Dih! see on üks rõõmusõnum minule, mis ma praegu kuulen! — Nüid saan ma ometige ühe hää kõhu täie! — saija, liha, worsti, praadi (küpsist) ja magust õlut juua, et kõhunahk sirgu weenib!" ja astus pitka sammudega pulmamaja poole. Poisile tuli juba eemalt kena meelitaw praehais ninasse, mis tema suud wett jooks'ma pani. „Mis kena hais!" ütles ta isieneses; — „küll see wõib hää maitseda! Noh, ega siis mind ometige ilma ei jäeta, ju ma ikka midagit suhu pista saan. Toho sõge sah! Pulma koht! Sellel ajal ei jäeta kedagist wõerast, kes sinna juhtub, ilma.

Oli juba üsna pimedaks läinud. Poiss astus õnnewärawast sisse, pulmamaja poole.